

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **C.T. L.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024 č. j. OAM-1288/VL-17-VL18-PŘZ-2024, ve věci zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto, že žalobce je

nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 10. 2. 2025.

2. Žalobce uvedl, že dle článku 9 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013 má být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze po co nejkratší dobu. Argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí je v rozporu se závěrem, k němuž správní orgán dospěl. Na str. 4 rozhodnutí žalovaný uvedl, že „lze při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve lhůtě 90 dnů“. Nicméně dále žalovaný stanovuje dobu zajištění na 140 dnů, což je o třetinu déle než předpokládaná doba trvání zajištění. Stanovením maximální délky zajištění se žalovaný fakticky vyhnul povinnosti, kterou ukládá § 46 odst. 10 zákona, podle něhož ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Rozhodnutí správního orgánu je nesprávné a v rozporu se smyslem institutu zajištění. Stanovení trvání zajištění v délce 140 dnů žalobce vnímá jako pokus správního orgánu vyhnout se povinnosti odůvodnit maximální délku zajištění. Proto správní orgán místo 180 dnů stanovil 140 dnů, což je skoro maximální délka zajištění. Správní orgán tak měl v případě svého rozhodování o délce zajištění přistoupit ke stanovení kratší doby a teprve v závislosti na průběhu řízení o žádosti žadatele o mezinárodní ochranu, pravidelně zkoumat, zda důvody zajištění trvají a následně využít institutu prodloužení doby zajištění, nikoliv však dříve. Postup správního orgánu, který určil skoro maximální délku dobu zajištění, tj. 140 dnů je v rozporu se smyslem samotného institutu prodloužení délky zajištění.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgán nepřihlédl k tomu, že má pobytové oprávnění v Polsku. Poukázal na doklad z polského úřadu o udělení povolení k zaměstnání ze dne 6. 11. 2024. Na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaný potvrdil, že se nezabýval jeho skutečnou situací a navíc dodal, že se jí zabývat nebude, což je v rozporu s § 46a odst. 10 zákona o azylu. Přitom doložil důkazy k tvrzení, že důvody jeho zajištění nejsou dány. Žalobce odkázal na § 18 písm. d) bod 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a namítal, že žalovaný nezohlednil, že má případně měl pobytové oprávnění v Polsku a že na území České republiky se nacházel ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu na základě platného pobytového oprávnění. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť nebylo řádně zhodnoceno, jak dlouhý byl skutečný pobyt žalobce bez platného oprávnění k pobytu.
4. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že v jeho případě lze účinně uplatnit zvláštní opatření zejména dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zdržoval by se v bytě na adrese B. – S., K. X. Potvrzení o ubytování se nachází ve spisových materiálech žalovaného. Po celou dobu zajištění disponoval platným potvrzením o zajištění ubytování, nicméně žalovaný tuto skutečnost nezohlednil. Žalobce vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že v případě aplikování zvláštního opatření by mařil výkon správního rozhodnutí. Zdůraznil, že nikdy neporušil žádnou povinnost uloženou mu zvláštním opatřením. Poznamenal, že zajištění je citelným zásahem do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a osobní svobody. Správní orgán přistoupí-li k takovému řešení, musí plně respektovat nejen podmínky stanovené zákonem, ale rovněž ústavní pořádek. K zajištění by správní orgán měl přistoupit pouze tehdy, jsou-li vyčerpány všechny ostatní mírnější dostupné alternativy a bylo-li správním orgánem řádně zhodnoceno, že zajištění cizince naplňuje současně podmínku nezbytnosti a přiměřenosti. Správní orgán má tedy povinnost zabývat se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

alternativami k zajištění a přistoupit k němu teprve až poté, co by bylo prokázáno, že nelze uplatnit jiné mírnější opatření. Možností uložení obou alternativ se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí pouze obecně a formalisticky, přičemž jeho odůvodnění vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti. Žalovaný měl a mohl uplatnit v jeho případě zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, příp. podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Z tohoto důvodu nadále nesplňuje podmínky zajištění a měl by tedy být propuštěn bez zbytečného odkladu.

5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že v něm popsal skutkový stav a vysvětlil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, resp. k nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dospěl k závěru, že trvají důvody, pro které je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a nenastal ani žádný z důvodů dle § 46a odst. 13 zákona o azylu, pro který by zajištění zařízení pro zajištění cizinců muselo být ukončeno. Rovněž doba zajištění byla určena v souladu se zákonem.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2024 č. j. OAM-1288/VL-VL12-VL18-PS-2024, které nabylo právní moci dne 27. 9. 2024 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 140 dnů, tedy do 10. 2. 2025. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 23. 10. 2024 č. j. 19 Az 36/2024-26 zamítl. Rozsudek nabyl právní moci 15. 11. 2024.
8. Ze správního spisu se dále podává, že rozhodnutím ze dne 21. 9. 2024 č. j. KRPB-194398-21/ČJ-2024-060022-SVZ bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, a to na dobu 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Správní orgán rozhodl na základě zjištění, že dne 20. 9. 2024 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, Odborem cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno na adrese M., U d. X, v OC O. v prostoru asijské restaurace. Na výzvu k prokázání totožnosti a oprávněnosti pobytu na území ČR předložil cestovní pas Vietnamské socialistické republiky, dle kterého byl hodnověrně ztotožněn. Následnou kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že v něm má žalobce vylepeno neplatné polské vízum č. X., typu D, počet vstupů 1 s platností od 22. 7. 2022 do 14. 7. 2023 na dobu 358 dnů. Lustrací v policejních evidencích bylo dále zjištěno, že v současné době nedisponuje žádným vízem či jiným oprávněním, na základě kterého by byl oprávněn pobývat na území ČR. Na základě této skutečnosti byl 20. 9. 2024 v 10:30 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., a eskortován na OPKPE Brno k dalšímu opatření. Bylo provedeno porovnání otisků prstů v databázi AFIS a EURODAC s negativním výsledkem. Ze spisu se dále podává, že dne 21. 9. 2024 pod č. j. KRPB-194398-22/ČJ-2024-060022-SVZ byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů za účelem realizace správního vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 20. 9. 2024 žalobce vypověděl, že naposledy přicestoval

do schengenského prostoru letecky 13. 8. 2022, a to do Polska, na polské vízum a za účelem zaměstnání. V Polsku pracoval, avšak před 2 měsíci tam přišel o práci. Své pobytové záležitosti v Polsku svěřil advokátovi a o další se již nestaral. V ČR se zdržuje asi 2 měsíce, ale mezitím navštěvuje i Polsko. Uvedl, že je ženatý, manželka a 3 děti žijí ve Vietnamu, stejně tak i jeho otec a sourozenci, s nimiž je v kontaktu přes sociální sítě. Na dotaz, zda mu v návratu do Vietnamu brání nějaká překážka, zejména, zda mu tam hrozí smrt z důvodu pronásledování, náboženského vyznání apod., odpověděl, že nikoli, v návratu mu nic nebrání. Rovněž popřel, že by mu v případě návratu do domovského státu hrozilo mučení, trest smrti, nelidské nebo ponižující zacházení či trest anebo jiné vážné nebezpečí. Nic takového mu tam nehrozí. Do Vietnamu se však vrátit nechce, neboť si přeje vyjasnit svůj pobyt v Polsku.

9. Ze správního spisu se rovněž podává, že dne 21. 9. 2024 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce pod č. j. KRPB-194398-21/ČJ-2024-060022-SVZ. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byla dle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., stanovena ode dne, kdy cizinec vycestuje z území smluvních států. Podle § 118 odst. 3 téhož zákona doba k vycestování z území smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí žalobce převzal dne 21. 9. 2024.
10. Následně dne 24. 9. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
11. Dne 9. 12. 2024 žalobce podal žádost o propuštění ze zajištění, v níž uvedl, že správní orgán nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění na maximální zákonem povolenou délku, přičemž dle něj je zajištění na 140 dnů skoro maximální délka zajištění. Vyslovil domněnku, že správní orgán se tím fakticky vyhnul povinnosti stanovené § 46a odst. 10 zákona o azylu. Dle jeho názoru měl správní orgán přistoupit ke stanovení kratší doby zajištění a teprve v závislosti na průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu pravidelně zkoumat, zda důvody zajištění trvají a až následně využít institutu prodloužení doby zajištění. V žádosti žalobce dále brojil proti neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Tvrdil, že by bydlel a zdržoval se na adrese B. – S., K. X. Zmínil rovněž, že v jeho věci nedošlo k naplnění zákonného důvodu zajištění, neboť má v Polsku platné povolení k zaměstnání vydané dne 6. 11. 2024 a platné od 6. 11. 2024 do 31. 10. 2027. K žádosti žalobce přiložil listinu s označením doklad (potvrzení) o zajištění ubytování s datem 27. 9. 2024, obsahující nečitelný podpis poskytovatele ubytování, a to na adrese B. – S., K. X a dále listinu v polském jazyce s datem 6. 11. 2024 bez jakéhokoli úředního ověření, o němž tvrdil, že se jedná o doklad z polského úřadu o udělení povolení k zaměstnání od 6. 11. 2024 do 31. 10. 2027.
12. O uvedené žádosti žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
13. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné

důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

14. Podle ust. § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.
15. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
16. Z výše citovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že pro zajištění podle uvedeného ustanovení je nutné kumulativní splnění následujících podmínek: 1) nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření, 2) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a 3) účelovost žádosti. Všechny tyto podmínky byly v posuzované věci splněny. Ze soudní judikatury plyne, že pojem „účinné uplatnění“ zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Tento účel vymezil zákonodárce v ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s posouzením otázky trvání důvodů pro zajištění žalobce a s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že v tomto směru se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. OAM-1288/VL-VL12-VL18-PS-2024 ze dne 25. 9. 2024. Pokud jde o námitky žalobce vůči samotnému zajištění, tedy důvodům uvedeným v rozhodnutí ze dne 25. 9. 2024 č. j. OAM-1288/VL-VL12-VL18-PS-2024, jedná se o rozhodnutí pravomocné. Soud zastává názor, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by správní orgán mohly vést ke změně jeho původního rozhodnutí. Pouze vyjádřil nesouhlas s jeho zajištěním. Tvrdil-li žalobce se bude zdržovat na adrese X, přičemž doložil doklad o ubytování, souhlasí soud se závěrem žalovaného, že potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě, a to právě s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů České republiky, shledat jako záruku toho, že by se žalobce na označené adrese zdržoval a poskytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že naposledy přicestoval do schengenského prostoru letecky 13. 8. 2022, a to do Polska na polské vízum a za účelem zaměstnání. V Polsku pracoval, avšak o práci přišel. Své pobytové záležitosti v Polsku svěřil advokátovi

a o další se již nestaral. V České republice se začal zdržovat 2 měsíce před svým zajištěním, přičemž mezitím navštěvoval i Polskou republiku. Žalovaný zcela přiléhavě akcentoval také to, že v České republice o mezinárodní ochranu požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a hrozba jeho správního vyhoštění se stala reálnou. V České republice dle jeho vlastního vyjádření nemá žádné vazby, nejasná je i jeho finanční situace. Všechny uvedené okolnosti vedou soud k závěru, že zde není žádný rozumný důvod domnívat se, že by se žalobce dobrovolně zdržoval na jakémkoliv místě v České republice a spolupracoval se správními orgány. Potřebná míra důvěry v projednávané věci tak absentovala. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i v otázce potencionálního uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nelze považovat ani za nepřezkoumatelné z důvodu obecnosti a neposouzení individuálního případu žalobce. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný shrnuje příjezdovou historii žalobce, poukazuje na jeho pobyt na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Dle názoru soudu je rovněž zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je především účelovost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany vznesené žalobcem teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění a nemožnost předpokladu změny chování žalobce. Uvedená hlediska soud považuje za důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů.

17. K námitkám žalobce stran délky jeho zajištění, shodně se správním orgánem soud zdůrazňuje, že zákonem je maximální délka zajištění stanovena jednoznačně na 180 dnů nikoli na 140 dnů, jak v žalobě tvrdí žalobce. Stanovenou lhůtu 140 dnů správní orgán patřičně odůvodnil v rozhodnutí o zajištění žalobce, které bylo přezkoumáváno i soudem. Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že správní orgán se stanovením doby zajištění na 140 dnů vyhnul povinnosti zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Tuto povinnost má správní orgán po celou dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a stanovená délka zajištění tak nemá na samotný přezkum platnosti důvodů zajištění žádný vliv. Ve shodě se správním orgánem i dle názoru soudu v případě žalobce důvody zajištění trvaly po celou dosavadní dobu platnosti rozhodnutí o jeho zajištění a trvají i nadále. K námitce žalobce, který nezákonnost jeho zajištění dovozuje z důvodu, že má platné pobytové oprávnění v Polsku vydané dne 6. 11. 2024, soud uvádí, že uvedená námitka je ve vztahu k posuzovanému řízení o zajištění podle zákona o azylu zcela irrelevantní.
18. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
19. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 13.01.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně